

strengt over denne Tidsbestemmelse. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale Lovforslaget.

Drejer: Ja, jeg kan for endeel være enig i de Bemærkninger, som den sidste ærede Taler har fremført; imidlertid er det mig dog ikke i Diebliffet saa ganske klart, at det er rigtigt at fremstykke denne Sag nu saa nær Sessionsens Slutning, for at den kan blive til Lov. Det er mig ikke ganske klart, siger jeg, for Diebliffet, men jeg har blot villet gjøre opmærksom derpaa, uden forøvrigt at ville fraraade at gaae videre med Sagen, idet jeg kun forbeholder mig, i alt Fald til den næste Behandling, bestemt at udtale min Mening om det paagældende Spørgsmaal selv.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, fattedes Sagens Overgang til 2den Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 43 St.

Formanden: Efter hvad jeg troer der er Thingets Medlemmer beffendt, vil det være klart, at der ikke kan være Tale om, at denne Sag kan gaae igjennem Landsthinget, saafremt Behandlingen skulde være undertastet de Tidsfrister, som i Regulativer ere foreskrevne. Jeg maa i den Henseende give Thinget Leilighed til at bestemme, hvorvidt Sagen bør behandles extraordinært, og dette vil finde sin Afgjørelse i det Møde, til hvilken Sagen er sat paa Dagsordenen; men, som jeg bemærkede under en tidligere Sag, forudsattes det jo, at der, hvis Sagen tages under Behandling, har været tilstrækkelig Afgang til at stille Ændringsforslag, og jeg maa derfor anmode om, at de Ændringsforslag, som ønskes stillede til Sagens anden Behandling, maae være afgivne inden Mødet imorgen. Naar der er særdeles Omstændigheder tilstede, kan jo Formanden lade afgjøre, om en extraordinær Behandling af en Sag skal finde Sted, og da jeg mener, at saadanne særdeles Omstændigheder foreligge nu, skal jeg sætte Sagen paa Dagsordenen til paa Lørdag, hvor der da vil udfordres en Majoritet af tre Fjerdedele af Stemmerne, for at Behandlingen kan finde Sted. Den sidste Sag

paa Dagsordenen angaaer Forslag til Lov om Ministrenes Ansvarlighed med Hensyn til Overskridelser af Finantsloven. Det er til første Behandling, at denne Sag foretages. (Lovforslaget findes i Ahang A, Sp. 725 ff.)

Madvig: Efter de Antydninger, der gjentagne Gange ere hørte fra vor Formand i dette Dieblif, antager jeg, at der ikke kan være mindste Tale om, at det foreliggende Lovforslag skulde blive færdigt til at forelægges H. S. Majestæt til Sanction i dette Rigsdagsmøde. Under saadanne Omstændigheder anseer jeg det for lidet hensigtsmæssigt — i alt Fald ligger det ikke i min Tanke — at ville aabne en gjennemgaaende Discussion af Lovforslaget. Naar jeg derfor har reist mig, er det blot for, at ikke denne Sag skulde gaae aldeles taust igjennem første Behandling, for at det ikke skulde faae Udseende af, at Landsthinget, naar der var Spørgsmaal om virkelig at fremdringe en Lov om denne Gjenstand, vilde forholde sig passivt derved eller gaae let hen over samme. Denne Lov er med Hensyn til de Principer, den opstiller, med Hensyn til den Gjenstand, den angaaer, af den største Betydning for vort constitutionelle Liv. Den vedrører Forholdet imellem de forskellige Statsmagter, specielt ogsaa en Statsmagt, hvori Landsthinget har Andeel, nemlig Rigsrettens Myndighed og Virksomhed. Den opfordrer altsaa til den alvorligste Drøftelse; men efter hvad jeg har sagt, vil jeg ikke gaae ind paa en saadan Drøftelse, men blot udtale for mit Vedkommende, at jeg troer, at Sagen ikke paa nogen Maade principrigtigt lader sig ordne saaledes, som dette Lovforslag gaaer ud paa at ordne den; at der er begaaet et stort Misgreb ved at ville sikkre sig imod Overskridelser af Finantsloven fra Ministrenes Side derved, at man ved Omgaaelse af Rigsretten har villet gjøre hele Sagen afhængig af Rigsdagen eller, da der blot handles om en Regtelse, af et enkelt Things Regtelse af en Tillægsbevilling, hvorfra da skulde følge fuldstændig Erstatningspligt for den vedkommende Minister. Jeg troer overhovedet, at den Sætning, som her er stillet i